

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ Α΄ ΝΥΜΦΙΟΝ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΙΕΡΩ ΝΑΩΙ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

«Ἴδού ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός καί μακάριος ὁ δοῦλος ὃν εὐρήσει γρηγοροῦντα, ἀνάξιος δέ πάλιν ὃν εὐρήσει ῥαθυμοῦντα».

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Ἑβδομάς, ἡ ὁποία εἶναι Ἑβδομάς τῶν Παθῶν καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἄρχεται μέ τήν Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου. Ὅλοι μας, βεβαίως, γνωρίζομεν, ὅτι ὁ Νυμφίος αὐτός δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν Θεόν καί Σωτήρα ἡμῶν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. Διατί ὁ Σεσαρκωμένος Θεός Λόγος, ὁ ἐκ Παρθένου Μαρίας σάρκα προσλαβών, ἔρχεται ὡς Νυμφίος καί μάλιστα «ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός», καί διατί μακαρίζεται ὁ δοῦλος ὁ ὁποῖος θά εὐρίσκειται εἰς κατάστασιν ἐγρηγόρσεως, μέ ἄλλα λόγια θά εἶναι ἕτοιμος νά Τόν ὑποδεχθῆ, ἐνῶ, ἀντιθέτως, ἐπικρίνεται ὡς ἀνάξιος νά Τόν ὑποδεχθῆ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δεικνύει ἀμέλειαν καί δέν καταβάλλει προσπάθειαν;

Ὁ Χριστός ἔρχεται ὡς Νυμφίος, διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Νύμφη τοῦ Χριστοῦ· ἡμεῖς, ὄντες μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, εἴμεθα μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο ἐπιβεβαιώνει ἡ «σφραγίς τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» τήν ὁποίαν ἐλάβομεν κατά τό Βάπτισμα, ὅταν ἀπεβάλομεν τό παλαιόν ἔνδυμα τῆς φθορᾶς καί ἐνεδύθημεν τόν Χριστόν. Τό ἔνδυμα τό ὁποῖον ἐνεδύθημεν, εἶναι τό ἔνδυμα τοῦ Γάμου καί τοῦτο, διότι ἡ σχέσις μεταξύ Ἐκκλησίας καί τοῦ Χριστοῦ εἶναι σχέσις Γάμου καί μάλιστα Γάμου πνευματικοῦ. Ὅπως εἰς τόν ὑπό τῆς Ἐκκλησίας εὐλογοῦμενον φυσικόν γάμον οἱ δύο γίνονται «εἰς σάρκα μίαν», παρομοίως καί εἰς τόν Γάμον μας μέ τόν Χριστόν, γινόμεθα μία σάρξ, μία ψυχή, διά τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός ἔρχεται ὡς Νυμφίος, διότι ἔρχεται εἰς τό οἰκεῖον Αὐτοῦ περιβάλλον. Εἰς τόν οἰκεῖον Αὐτοῦ χῶρον, εἰς τήν ἰδίαν Αὐτοῦ κατοικίαν, ἡ δέ κατοικία Αὐτοῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, εἶναι ἡ Νύμφη Αὐτοῦ, ἡ ὁποία ὄντως εἶναι μακαρία, εἶναι εὐτυχής, διότι δέν ὑποδέχεται νυμφίον ὁ ὁποῖος ὑπόκειται εἰς τούς νόμους τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου, ἀλλ' ὑποδέχεται τόν Νυμφίον τῆς αἰωνίου ζωῆς, τόν Νυμφίον ὁ ὁποῖος εἶναι κυρίαρχος τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου, τοῦ χρόνου καί τοῦ χώρου, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Ἄρχων τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ Πατρός· εἶναι μακάριος ὁ δοῦλος αὐτός ὁ ὁποῖος γρηγορεῖ καί δέν ἀμελεῖ οὔτε ὀλιγωρεῖ οὔτε κοιμᾶται, διότι ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας δέν ἔρχεται μόνον νά τόν ἐπισκεφθῆ, ἀλλά μᾶλλον νά τόν προσκαλέσῃ καί εἰσαγάγῃ εἰς τήν αἰωνίαν ζωήν, τήν μακαρίαν Ἀνάστασιν, μέ ἄλλα λόγια εἰς τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Αὐτός, ἐξ ἄλλου, εἶναι καί ὁ σκοπός τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦτο εἶναι ὁ σκοπός καί ἡ οὐσία τῆς Πίστεώς μας.

Ἐπικρίνεται ὁ ἀνάξιος διά τήν ῥαθυμίαν, διά τήν ἀδράνειαν, ἀμέλειαν καί ἀδιαφορίαν του· ἐπικρίνεται διότι ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας Χριστός,

έπισκέπτεται άνευ διακρίσεως και τον πρώτον και τον έσχατον, τον πρόθυμον και τον άπρόθυμον, τον άξιον και τον άνάξιον, τον δίκαιον και τον άμαρτωλον. Πράττει δέ τουτο, διότι ο Ίδιος ένεργεί και κινείται από άφατον φιλανθρωπίαν και άπειρον έλεος. Όμως, ζητεί από ήμās και περιμένει την ιδικήν μας άνταπόκρισιν και τουτο, διότι ο Χριστός, ών τέλειος θεός και τέλειος άνθρωπος, και ών αύτεξούσιος, σέβεται την ιδικήν μας βούλησιν και την ιδικήν μας έλευθέραν θέλησιν και έλευθέραν κρίσιν. Κατά την έπίσκεψίν Του εις τον τεθνεώτα φίλον του Λάζαρον, και κατά την ώραν της έκ του μνημείου τετραήμερου έγέρσεως του Λαζάρου εις Βηθανίαν, όπου μέχρι της σήμεραν σώζεται ο τάφος του Λαζάρου, ο Χριστός έφανέρωσε την θείαν και ανθρωπίνην Αυτου βούλησιν, θέλησιν και ένέργειαν, ταυτοχρόνως δέ έφανέρωσε τον τρόπον μέ τον όποιον άνταποκρίνεται εις αυτούς οι όποιοι μέ την ιδικήν των έλευθέραν βούλησιν ζητούν την βοήθειαν και συνδρομήν Του, όπως ακριβώς ξεπραξαν τουτο αι άδελφαί του Λαζάρου, αι όποϊαι έζήτησαν από τον Χριστόν να αναστήση έκ του μνημείου τον αποθανόντα αυτών άδελφόν.

Άγαπητοί μου άδελφοί,

Η Άγία και Μεγάλη Έβδομάς, είναι ή κατ' έξοχήν εβδομάς της αναμνήσεως των Παθών του Σωτήρος ήμών Χριστου, αλλά και της Άναστάσεως Αυτου. Τά Πάθη του Χριστου μέ αποκορύφωμα τον Σταυρικόν του θάνατον επί του Φρικτου Γολγοθα, του τόπου του όποιου έχομεν την εύλογίαν να ειμεθα προσκυνηταί, είναι τά Πάθη τά όποϊα υπέστη ο θεός από υπερβάλλουσιν αγάπην δια τό πλάσμα Του, δια την εικόνα Του, τον ταλαίπωρον άνθρωπον, ο όποιος έπίστευσε εις την δύναμιν του θελήματός του, εις την δύναμιν της ιδικής του έλευθερίας. Ο Χριστός έπαθε και υπέστη τον Σταυρικόν θάνατον, προκειμένου να έλευθερώση ήμās από τά παράλογα πάθη, τά πάθη της σαρκός, τά ανθρώπινα πάθη, τά όποϊα τελικώς από κυρίαρχον της κτίσεως κατέστησαν τον άνθρωπον δουλον, και από υιον του φωτός κατέστησαν υιον του σκότους, υιον της νυκτός.

Ίδου, λοιπόν, καιρός έγρηγόρσεως, καιρός μετανοίας! Και είναι καιρός έγρηγόρσεως, καιρός μετανοίας, ιδιαιτέρως ή Έβδομάς αυτή των Παθών, διότι ο Νυμφίος έν τη άπείρω Αυτου αγάπη έρχεται και επισκέπτεται όχι μόνον τους υιους του φωτός, όχι μόνον τους υιους οι όποιοι εργάζονται τά καλά έργα, αλλά και τους υιους του σκότους και της νυκτός, οι όποιοι εργάζονται τά έργα του σκότους, τά έργα της πλάνης, τά έργα του πατρός του σκότους. Ίδου, διατί ο Χριστός έρχεται έν τω μέσω της νυκτός. Έρχεται, δια να μās απαλλάξη από τά έργα του σκότους της νυκτός και να μās οδηγήση εις τό άπρόσιτον Αυτου Φως, τό Φως τό άληθινόν, τό Φως τό όποϊον αγιάζει και φωτίζει πάντα άνθρωπον έρχόμενον εις τον κόσμον (**Ιω. 1, 9**). Άμήν.